

Cambres pròpies | Eva Armisen & Eva Piquer | Actualitzat el 28/06/2016 a les 16:51

El laberint interior

I no sembla una bona inversió patir per coses que potser no passaran

Eva Armisén

Corres el risc de perdre-t'hi, però tampoc vols ni en pots fugir: aquest embolic de carrers virtuals et defineix. Quedar-hi atrapada no és pas el pitjor escenari per a una introvertida de manual, siguem sincers. Però et convindria ventilar les estances i treure més sovint el cap a fora del teu cap.

Tot i la força del costum, no et resulta fàcil moure't entre tantes pors -de l'immens catàleg de perills possibles, de decebre els altres i a tu mateixa, de la gent en bloc-, tants dubtes -què coi faig, què coi dic, quines decisions prenc- i tants plusquamperfets de subjuntiu dels que exigeixen al darrere un condicional compost: si hagués fet allò, si hagués dit que no, si hagués emprès un altre camí.

El que ha passat ja ha passat. I no sembla una bona inversió patir per coses que potser no passaran. Però que et diguin com ho has de fer per pactar una treva amb els teus pensaments. Per ser-ne la mestressa en lloc de la víctima. Per mirar-t'ho des de dalt i trobar-ne la sortida, com en els quaderns de passatemps que et comprava l'avi. Sempre sabies dur el gos fins a l'os o el conill fins a la pastanaga.

L'avi Llorenç va morir fa mitja vida, la sopa ja no és de lletres, les diferències han deixat de ser set i ara ets tu l'abella que, sense poder sobrevolar el laberint, ha d'arribar fins al rusc. Però avui les solucions no estan escrites de cap per avall ni a l'última pàgina. Ni les sap ningú.

Eva Piquer